

Sygn. akt IV CSK 342/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa M. J.
przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powódki kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka M. J. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 stycznia 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe, dotychczas nierozstrzygnięte w orzecznictwie sądów lub nauce prawa, a tym samym przydatne dla rozwoju judykatury lub nauki prawa. Poza tym przedstawione w skardze zagadnienie prawne abstrahuje od szczególnej okoliczności ustalonej w sprawie, a mianowicie, że powódka po otrzymaniu kwoty 60.000 zł zadośćuczynienia przez wiele lat nie zgłaszała żadnych roszczeń z tego samego tytułu wobec pozwanego. Z tych względów odpowiedź na sformułowane w skardze zagadnienie prawne nie miałyby istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia o zasadności skargi kasacyjnej.

Nie można także przyjąć, aby skarga była oczywiście uzasadniona, co zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających

w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Taka sytuacja nie zachodzi w odniesieniu do orzeczenia zaskarżonego skargą kasacyjną, jeśli się zważy, iż przedmiotem żądania było zasądzenie od pozwanego kwoty zadośćuczynienia pieniężnego, którego wysokość zależy od oceny sądu dokonanej na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na ustalenie jego wysokości, a ingerencja Sądu Najwyższego, jako sądu kasacyjnego co do ustalonej kwoty zadośćuczynienia pieniężnego może mieć miejsce jedynie wyjątkowo w razie ustalenia przez sąd wysokości zadośćuczynienia w kwocie rażąco zaniżonej albo zawyżonej. Taka sytuacja nie zachodzi w odniesieniu do kwoty zasądzzonego zadośćuczynienia na rzecz powódki w sytuacji, w której oprócz kwoty zasądzzonej zaskarżonym wyrokiem powódka otrzymała od pozwanego wiele lat wcześniej także kwotę 60.000 zł, której wartość ekonomiczna, według ustaleń Sądu drugiej instancji, była wówczas znacznie wyższa niż w chwili obecnej.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., uwzględniając sytuację materialną powódki oraz charakter dochodzonego przez nią roszczenia.

[aw]